

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

GAYLE FORMAN

Dacă te-ăș găsi

UNU

În fiecare dimineată mă trezesc și îmi spun aşa: *E doar o zi, o perioadă de douăzeci și patru de ore prin care trebuie să treci.* Nu știu exact când am început să îmi spun zilnic cuvintele astea de încurajare – sau de ce. Sună ca o mantra în doisprezece pași, iar eu nu fac parte din niciun grup de întrajutorare, deși, dacă ai citi unele dintre rahaturile care se scriu despre mine, te-ai gândi că ar cam trebui. Dacă genul de viață pentru care majoritatea oamenilor probabil și-ar vinde un rinichi doar că să guste puțin din ea. Totuși, simt nevoia să-mi reamintesc de vremelnicia unei zile, să mă conving că, aşa cum am trecut prin ziua de ieri, voi trece și prin cea de astăzi.

Azi de dimineată, după îndemnul zilnic, m-am uitat la ceasul digital, minimalist, de pe noptiera din camera de hotel. Arăta 11.47; indiscutabil, pentru mine abia se crăpa de ziua. Mă sunaseră deja de la recepție de două ori ca să mă trezească, apoi a urmat un apel politicos, dar ferm, de la managerul nostru, Aldous. O fi o simplă zi, dar e plină.

Trebuie să merg la studio ca să înregistrez câteva solo-uri finale de chitară pentru o versiune disponibilă doar pentru internet a primului nostru single de pe albumul recent lansat. Ce păcăleală! Aceeași melodie, un nou solo de chitară, câteva

Respo

efecte vocale și plătești un ban în plus pentru asta. „În zilele noastre, trebuie să fac bani din piatră seacă“, după cum le place atât de mult șefilor de la casa de discuri să ne amintească. După studio, iau prânzul cu un reporter de la *Shuffle*. Evenimentele astea două sunt, într-un fel, ca niște extreme a ceea ce a devenit viața mea: să fac muzică, ceea ce îmi place, și să vorbesc despre asta, ceea ce detest. Sunt însă cele două fețe ale monedei. Când Aldous sună a doua oară, dau în sfârșit pătura la o parte și mă întind după flaconul de medicamente de pe noptieră. Sunt niște pastile împotriva anxietății, pe care trebuie să le iau când mă simt încordat.

Mă simt încordat în mod constant. M-am obișnuit cu asta, dar de când ne-am început turneul, cu cele trei concerte la Madison Square Garden, simt altceva. De parcă ar urma să fiu înghițit de ceva puternic și dureros. Vârtejesc.

Oare o fi existând cuvântul ăsta? mă întreb.

Vorbești singur, aşa că, cui dracului îi pasă? îmi răspund și bag repede vreo două pastile. Îmi trag pe mine o pereche de boxeri și mă îndrept spre ușă, unde deja mă așteaptă un ibric cu cafea. A fost lăsat acolo de un angajat al hotelului, care, fără îndoială, a primit instrucțiuni clare să nu-mi stea în cale.

Îmi termin cafeaua, mă îmbrac, cobor cu liftul de serviciu și ies pe intrarea laterală – managerul pentru relațiile cu clienții a fost drăguț și mi-a dat niște chei speciale de acces, ca să pot evita hoardele de fani din hol. Afară, pe trotuar, mă întâmpină o rafală din aerul fierbinte al New Yorkului. E cam înăbușitor, dar îmi place că e umed. Îmi amintește de Oregon, unde ploaia cade neîntrerupt și unde chiar și în cele mai toride zile de vară plutesc deasupra nori albi și pufoși, iar umbrele lor îți amintesc că arșița verii e trecătoare și că ploaia nu e niciodată departe.

În Los Angeles, unde locuiesc acum, abia dacă plouă vreodată, iar căldura e fără sfârșit, dar clima e uscată. Oamenii de acolo folosesc uscăciunea asta ca pe o scuză pentru toate excesele orașului fierbinte și încețoșat. „Or fi 41 de grade azi“, se dau ei mari, „dar măcar e căldură uscată.“

În New York e însă o căldură umedă; până când ajung la studioul care se află la o distanță de zece clădiri, pe o fâșie pustie, în West Fifties, părul, pe care îl țin ascuns sub șapcă, îmi e deja umed. Scot o țigară din buzunar și îmi tremură mâna când o aprind. Cam de vreun an sau aşa ceva, am un tremur ușor. După investigații medicale extinse, doctorii au declarat că am doar o problemă cu nervii și m-au sfătuit să încerc să fac yoga.

Când ajung la studio, Aldous așteaptă afară, sub marchiză. Se uită la mine, la țigară, apoi din nou la mine. Din felul în care se holbează, pot să-mi dau seama că încearcă să se hotărască dacă să fie polițistul bun sau cel rău. Probabil arăt ca naiba, fiindcă îl alege pe ăla bun.

- Bună dimineața, soare! spune el vesel.
- Serios? Ce e aşa bun dimineața?

Încerc să sună a glumă.

- De fapt, e după-amiază. Întârziem.

Îmi sting țigara. Cu o blândețe absurdă, Aldous îmi pună pe umăr o labă uriașă.

– Vrem numai o înregistrare pentru *Sugar*, doar ca să îi dăm chestia aia în plus, pentru ca fanii să îl mai cumpere o dată.

Râde și dă din cap, gândindu-se la ceea ce au devenit afacerile.

– Apoi, iezi prânzul cu *Shuffle* și în jur de ora cinci avem o sesiune foto cu restul trupei, pentru chestia aia cu rockeri la modă din *Times*, apoi bem repepe ceva cu niște magnați de la casa de discuri, după care eu am tăiat-o la aeroport. Mâine ai o

întâlnire scurtă cu departamentul de publicitate și promovare. Zâmbește și nu vorbi prea mult. După aceea, ești de capul tău până la Londra.

De capul meu? Adică antonimul de la a fi în sănul cald al familiei atunci când suntem cu toții împreună? zic. Numai că mi-o zic mie. Se pare că din ce în ce mai mult în ultima vreme, majoritatea discuțiilor mele sunt cu mine însumi. Având în vedere jumătate din ceea ce gândesc, probabil că e un lucru bun.

De data asta însă, chiar o să fiu de unul singur. Aldous și restul trupei pleacă în Anglia în noaptea asta. Trebuia să merg și eu cu același avion, până când mi-am dat seama că azi e vineri 13 și am zis: în niciun caz, frate! Și-așa mi-e destul de groază de turneul ăsta, n-am să cobesc și mai mult plecând în ziua oficială a ghinionului. Așa că l-am pus pe Aldous să-mi rezerve bilet o zi mai târziu. Înainte să începem turneul în Europa, filmăm un videoclip în Londra și avem câteva întâlniri cu presa, așa că nu e ca și cum aş lipsi de la vreun concert, ci doar de la o întâlnire preliminară cu regizorul videoclipului. N-am nevoie să aud despre viziunea lui artistică. Când o să începem filmările, o să fac ce îmi spune.

Îl urmez pe Aldous în studio și intru într-o cabină izolată fonic, unde sunt doar eu și un rând de chitare. De partea cealaltă a geamului stau Stim, producătorul nostru, și sunetistii. Aldous li se alătură.

– Ok, Adam, spune Stim, încă o înregistrare pentru pasajul de legătură și pentru refren. Doar ca să facem partea asta să prindă mai bine, să fure. O să ne jucăm cu vocile la mixaj.

– Să prindă. Să fure. Am înțeles.

Îmi pun căștile pe urechi și îmi iau chitara, ca să o acordez și să mă încălzesc. Încerc să nu iau în seamă faptul că mă simt de parcă deja sunt de unul singur, în ciuda a ceea ce a spus Aldous acum câteva minute. Eu, singur, într-o cabină izolată fonic.

Nu te gândi prea mult la asta, îmi spun. Așa se înregistrează într-un studio avansat din punct de vedere tehnologic. Singura problemă este că la fel m-am simțit și acum câteva seri la Garden. Pe scenă, în fața a opt-sprezece mii de fani, alături de oameni care, cândva, făceau parte din familia mea, m-am simțit la fel de singur ca acum, în cabina asta.

Totuși, putea fi mai rău. Încep să cânt și degetele îmi alunecă agile, mă ridic de pe scaun și plesnesc chitara și o mânuiesc și o lovesc până tipă și urlă exact așa cum vreau eu. Sau aproape așa cum vreau eu. Probabil chitarele din camera asta valorează o sută de mii de dolari, dar niciuna nu sună la fel de bine ca vechea mea Les Paul Junior pe care o am de secole, cea cu care am înregistrat primul nostru album, cea pe care am scos-o la licitație în scop caritabil, într-un acces de prostie sau de orgoliu sau de ce-o fi fost. Cele scumpe și strălucitoare care au înlocuit-o nu au sunat niciodată la fel și nu le-am mai simțit la fel. Totuși, când o lovesc tare, reușesc să mă pierd pentru o secundă-două.

Total se termină însă mult prea repede, apoi Stim și sunetii îmi strâng mâna și îmi urează baftă în turneu, iar Aldous mă conduce afară, mă urcă într-o mașină și gonim pe Ninth Avenue către Sotto, la un hotel al cărui restaurant a fost considerat un loc bun pentru interviul nostru de către agenții de la casa de discuri. Care-i faza? Au impresia că sunt mai puține șanse să bat câmpii sau să spun ceva aiurea dacă sunt într-un loc public de fițe? Îmi aduc aminte, pe la începuturi, când reporterii care ne luau interviuri scriau în reviste studențești sau pe bloguri, erau fani și voiau, în cea mai mare parte, să vorbim despre rock – să povestim despre muzică – încercând să discută cu noi toți în același timp. De cele mai multe ori, totul se transforma într-o discuție firească, în care fiecare își urlă părerile. Pe vremea aia, nu mă

Respect pentru oameni și cărți

gândeam niciodată să fiu atent la ce spun. Acum, reporterii mă interoghează însă separat de trupă, de parcă ar fi polițiști care ne pun pe mine și pe complicii mei în celule alăturate, încearcând să ne facă să ne turnăm unul pe celălalt.

Am nevoie de o țigară înainte să intrăm, aşa că mă opresc cu Aldous în fața hotelului în soarele orbitor al amiezii, în timp ce o mulțime de oameni se adună și mă analizează, prefăcându-se că nu fac asta. Asta e diferența dintre New York și restul lumii. Oamenii sunt la fel de înnebuniți după celebritate ca oriunde altundeva, dar newyorkezii – sau cel puțin cei care se consideră sofisticați și pierd vremea prin genul de locuri din Sotto ca cel în care mă aflu acum – se prefa că nu le pasă, chiar și atunci când se holbează din spatele ochelarilor de soare de trei sute de dolari. Apoi, devin total disprețuitori când văd provincialii încălcând codul și îmbulzindu-se și cerând un autograf, aşa cum tocmai au făcut două fete îmbrăcate cu tricouri U Michigan, spre enervarea celor trei snobi din apropiere, care se uită la ele și își dă ochii peste cap, privindu-mă plini de compasiune.

De parcă fetele ar fi problema.

– Trebuie să-ți găsim o deghizare mai bună, Wilde Man¹, spune Aldous, după ce fetele se îndepărtează agitate, chicotind de emoție.

El este singurul care mai are voie să îmi spună aşa. Înainte era o poreclă generală, care venea de la numele meu de familie, Wilde. Dar după ce odată am cam distrus o cameră de hotel, „Wilde Man“ a devenit o poreclă de nezdruncinat pentru presa de scandal.

Apoi, ca la un semn, apare un fotograf. Nu poți sta în față unui hotel de lux mai mult de trei minute fără să se întâmpile asta.

¹ joc de cuvinte în lb. engleză. (wild = sălbatic) (n.tr.)

– Adam! Bryn e înăuntru?

O fotografie cu mine și Bryn valorează aproape de patru ori mai mult decât una cu mine singur. După primul bliț, Aldous pune o mână în fața obiectivului tipului și o alta în fața mea.

În timp ce mă conduce înăuntru, mă pregătește.

– Pe reporteriță o cheamă Vanessa LeGrande. Nu e genul săla grizonant pe care îl urăști. E Tânără. Nu mai Tânără decât tine, dar are în jur de 20 de ani, cred. Înainte să fie preluată de *Shuffle*, scria pe un blog.

– Ce blog? îl întrerup.

Aldous îmi dă rareori informații detaliate despre reporteri, cu excepția cazurilor în care există un motiv.

– Nu sunt sigur. Cred că *Gabber*.

– O, Al, săla e un rahat de site de bârfe.

– *Shuffle* nu e un site de bârfe, iar reportajul ăsta în exclusivitate e pe prima pagină.

– Bine. În fine, spun, împingând ușile restaurantului.

Înăuntru e plin de mese joase din fier și sticlă și canapele din piele, ca într-un milion de alte locuri în care am fost. Restaurantele astăzi au o părere extrem de bună despre ele, dar în realitate sunt doar niște versiuni exagerat de stilizate ale unui McDonald, cu prețuri umflate.

– Uite-o, la masa din colț, blonda în dungi, spune Aldous. E o bunăciune. Nu că ai duce tu lipsă de gagici mișto. Rahat, să nu-i spui lui Bryn că am zis asta. Ok, uită de asta. Eu o să fiu aici, la bar.

Aldous rămâne la interviu? Asta e treaba agentului, numai că eu am refuzat să fiu dădăcit de agenți. Probabil par tare dus cu capul.

– Ești bona mea, cumva? îl întreb.

– Nu, dar m-am gândit că poate o să ai nevoie de întăriri.

Vanessa LeGrande e drăguță. Sau poate *bună* e un termen mai potrivit. Nu contează. Îmi dau seama că e conștientă de asta din felul în care își linge buzele și își dă părul peste cap, iar chestia asta cam distrugе tot efectul. Un tatuaj cu un șarpe îi înconjoară încheietura și pun pariu pe albumul nostru de platină că mai are unul deasupra fundului. Bineînțeles, când își cauță reportofonul în geantă, se vede ieșind din blugii ei cu talie joasă o săgeată mică, cu vârful spre sud. Elegant.

– Hei, Adam, spune Vanessa, privindu-mă conspirativ, de parcă am fi vechi prieteni. Îmi dai voie să îți spun că sunt un mare fan? *Collateral Damage* m-a ajutat să trec peste o despărțire devastatoare în ultimul an de facultate. Așa că îți mulțumesc.

Îmi zâmbește.

– Mmm, cu plăcere.

– Acum vreau să mă revanșez scriind cel mai bun reportaj despre formația Shooting Star publicat vreodată. Așa că, ce zici să n-o mai dăm cotită și să dăm gata toată chestia asta?

Să n-o mai dăm cotită? Oamenii înțeleg măcar jumătate din proștiile care le ies pe gură? Probabil că Vanessa încearcă să fie obrăznicuță sau îndrăzneață sau să mă cucerească prin candoare sau să îmi arate cât e de sinceră, dar, orice gogoși mi-ar vinde, nu pun botul.

– Sigur, e tot ce spun.

Vine un chelner să ne ia comanda. Vanessa cere salată, eu o bere. Vanessa răsfoiește un carnețel.

– Știu că ar trebui să vorbim despre *BloodSuckerSunshine*... începe ea.

Mă încrunt imediat. Exact despre asta ar trebui să vorbim. De-aia sunt aici. Nu ca să fim prieteni. Nu ca să schimbăm secrete, ci fiindcă face parte din jobul meu să promovez albumele trupei Shooting Star.

Vanessa își pornește alarma de la telefon.

– Am ascultat-o săptămâni întregi, iar eu sunt o tipă capricioasă, greu de mulțumit.

Râde. Din depărtare, îl aud pe Aldous dregându-și glasul. Mă uit la el. Are un uriaș zâmbet fals pe chip și îmi face un semn de încurajare. Arată ridicol. Mă întorc spre Vanessa și mă forțez să îi răspund la zâmbet.

– Dar acum, când s-a lansat al doilea album important al vostru și, cred că putem fi cu toții de acord, muzica voastră are deja o linie stabilită, vreau să scriu un studiu definitiv. Vreau să consemnez evoluția voastră de la o trupă *emocore*, la urmașii agita-rockului.

Urmașii agita-rockului? Lăbăreală asta orgolioasă și deconstructivistă de rahat era ceva ce chiar mă păcălise la început. În ceea ce mă privea, eu scriam cântece: acorduri și măsuri și versuri și pauze și fraze muzicale. Apoi, când am devenit mai cunoscuți, oamenii au început să disece melodiile, ca pe o broască la orele de biologie, până când n-au mai rămas decât mațele – părți minuscule, mult mai puțin importante decât esența.

Îmi dau încet ochii peste cap, dar Vanessa e concentrată la notițele ei.

– Am ascultat niște înregistrări de-ale voastre, de la începuturi. Sună atât de pop, aproape gingaș în comparație cu tot ce faceți acum. Am citit tot ce s-a scris despre voi, fiecare postare de blog, fiecare articol de revistă de amatori, și aproape toți amintesc de această aşa-zisă „gaură neagră“ a formației Shooting Star, dar nu pătrunde nimeni cu adevărat în ea. Ați lansat melodia aia indie, a prins bine; erați gata de liga cea mare, apoi întârzierea asta. S-a zvonit că v-ați despărțit. Apoi, apare *Collateral Damage*. Și bum!

Vanessa își deschide pumnii, mimând o explozie.